

hazardate, ci animații de dorință să prezinte aceste opere în versiuni de o exemplară fidelitate față de textele interpretate, în spectacole de o nobilă ținută artistică realistă, singura modalitate majoră capabilă să transmită mesajul acestor opere, spiritul lor. O versiune realistă nu înseamnă restituire muzicală, așa cum elucubrațiile inepte pe echivalează cu o reală modernitate.

Literatura clasică universală rămâne o comoară pe care se cuvine s-o mijlocim tinerelor generații de spectatori în reprezentații de o înaltă și contemporană interpretare. Numai că o reală și modernă interpretare nu înseamnă dispreț pentru text, arbitrară viziuni scenografice, frivolitate și lipsă de răspundere pentru spiritul lucrărilor ridicate la verticala scenei. În numele etern invocatei „viziuni regizorale” am asistat la destule impetități. E momentul ca Oedip-Rege, Hamlet sau Avarul să fie gândite nu în eventuala, presupusa versiune a lui „Living Theater”, ci în spiritul bunei tradiții a teatrului românesc, așa cum ne-a lăsat-o moștenire Nottara sau Paul Gusty, îmbogățită această tradiție cu toate achizițiile reale și fructuoase ale artei contemporane.

Teatrul românesc scris între cele două războaie mondiale — ne gândim la maestrul Victor Eftimiu, la atâtea piese încă nereprezentate ale lui Camil Petrescu — și Danton

e doar un exemplu — sau la altele necunoscute publicului nostru tinăr, purtând semnătura lui George Mihail Zamfirescu, Mihail Sebastian, Alexandru și Nicolae Kirilescu, tot acest teatru de un incontestabil prestigiu artistic e timpul să iasă din domeniul unui anonimăt nemeritat și să-și recunoască, pe scenele noastre, drepturile.

Literatura dramatică a țărilor socialiste oferă numeroase lucrări de o ținută artistică verificată. O bună valorificare a acestor piese, în traduceri exemplare, va conduce la realizarea unor succese certe și pe scenele noastre.

Piesele din dramaturgia progresistă contemporană, scrise nu rareori cu o devoțiune eroică în țările capitaliste, se cuvine să completeze un repertoriu militant, de o percutantă valoare ideologică, de o elevată expresie artistică.

Sintem încredințați că astfel înțeles, REPERTORIUL, scris cu majuscule, va însemna mai mult decât un simplu caiet de sarcini al unui teatru, va deveni pasionanta funcție a unei instituții ideologice militante, dornică să traducă în viață înaltele chemări ale documentelor noastre de partid, îndemnuri patetice și înflăcărâte la realizarea unei arte noi, îndrăznețe, originale, convingătoare, demnă de epoca pe care o trăim și pe care o construim cu brațele, inimile și mintea noastră.

VICTOR EFTIMIU

Aripi pentru zborul spre înălțimi

Îmi aduc deplina mea adeziune față de propunerile de măsuri prezentate de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu privire la îmbunătățirea activității politico-ideologice, de educație marxist-leninistă a membrilor de partid, a tuturor oamenilor muncii.

Întreaga mea operă, prin crezul meu artistic, prin conținutul și forma sa, a fost dedicată întotdeauna poporului român, făuritor al unor bunuri nepieritoare, materiale și culturale. Încă de la început, creația mea și-a tras rădăcinile din creația populară, a căutat să fie ecou al bucuriilor, suferințelor și mai ales năzuințelor neamului românesc.

Mă bucur că azi, acum, în această vară, pe așizele teatrelor bucureștene, se află înscrise numele a două din piesele mele: Omul care a văzut moartea și Fetele Didinei, piese în care răzbate o privire critică la adresa vechilor așezări, încrederea în viitorul pe care oamenii muncii — printre care ne aflăm și noi, creatorii — îl făuresc astăzi.

Ca unul din cei mai vîrstnici scriitori români, pot afirma cu deplină încredință și convingere că propunerile secretarului general al Partidului Comunist Român, sînt menite să dea aripi și mai puternice zborului spre înălțimi al gândului și cuvintului românesc.